

PAPP DÉNES

Látogatóban

Anyám méhében fölakasztottam magam.
A köldökszinórt háromszor nyakamra tekertem.
Azóta beszéltem többekkel, akik születésük előtt
hasonlóképpen cselekedtek. Volt, aki egyszer,
netán kétszer, sőt akadt, aki négyszer-ötször
hurkolta magára az anyai köteléket. Talán túlzott
ragaszkodás, talán öngyilkos hajlam, esetleg
csak néhány rossz mozdulat, vagy álomban
hempergő önkívület, céltalanságig makacs akarat.

Míndezek akkor szaladtak át az agyamon, amikor
már beengedtek a kórház zárt folyosójára, és lassan
elindítottam lépteim a terem felé, ahol nagybátyám
több mint egy éve kómában feküdt. Először
az irányítópultot láttam meg, ahonnan az életben
tartó gépeket vezérlik. Aztán az öt ágyat, egymástól
viszonylag távol. Rajtuk mozdulatlanul fekvő alakok,
testükbe több helyen cső futott. A megfakult csöndben
csak a lélegeztető készülék kattogott.

Leültem mellé, egy ideig csak néztem. Nagyon
megváltozott, mióta nem láttam, megváltozott szinte
minden. Beszélni kezdtem hozzá, halk szavakkal
egyszerű dolgokat. Például arról, hogy megszerettem
a sakkot, de ultizni még mindig nem tudok. Aztán,
hogy megvan még a pecabot, amit nekem ajándékozott,
használtam néha, és bár nem vagyok hozzáértő,
sem eléggé kitartó horgász, így is akadt horgomra néhány
törpeharcsa, vörösszárnyú keszeg és ezüstös kárász.

◆ PAPP DÉNES VERSE

Végül elháltak a suta mondatok, szótlantul figyeltem őt.
Olykor mintha valami mozdult volna az áttetsző bőr alatt.
Emlék suhan, álom borzol így, kóbor képzelet játszik.
Ébredés előtt hosszan kitartott pillanat, misztérium
a bölcsőtől a halálos ágyig. Mint amikor a Rakacai-tóban
úszó fiú azt kérdezte tőle, apa, tovább miért nem szabad?
És ő szelíden válaszolt, hideg ott a víz, fiam, izomgörcsöt
kaphatsz. Talán egyszer majd jó úszó leszel, de addig is
maradj mellettem és ne hagyd el magad.

Főnix (linóleummetszet, 1982)